

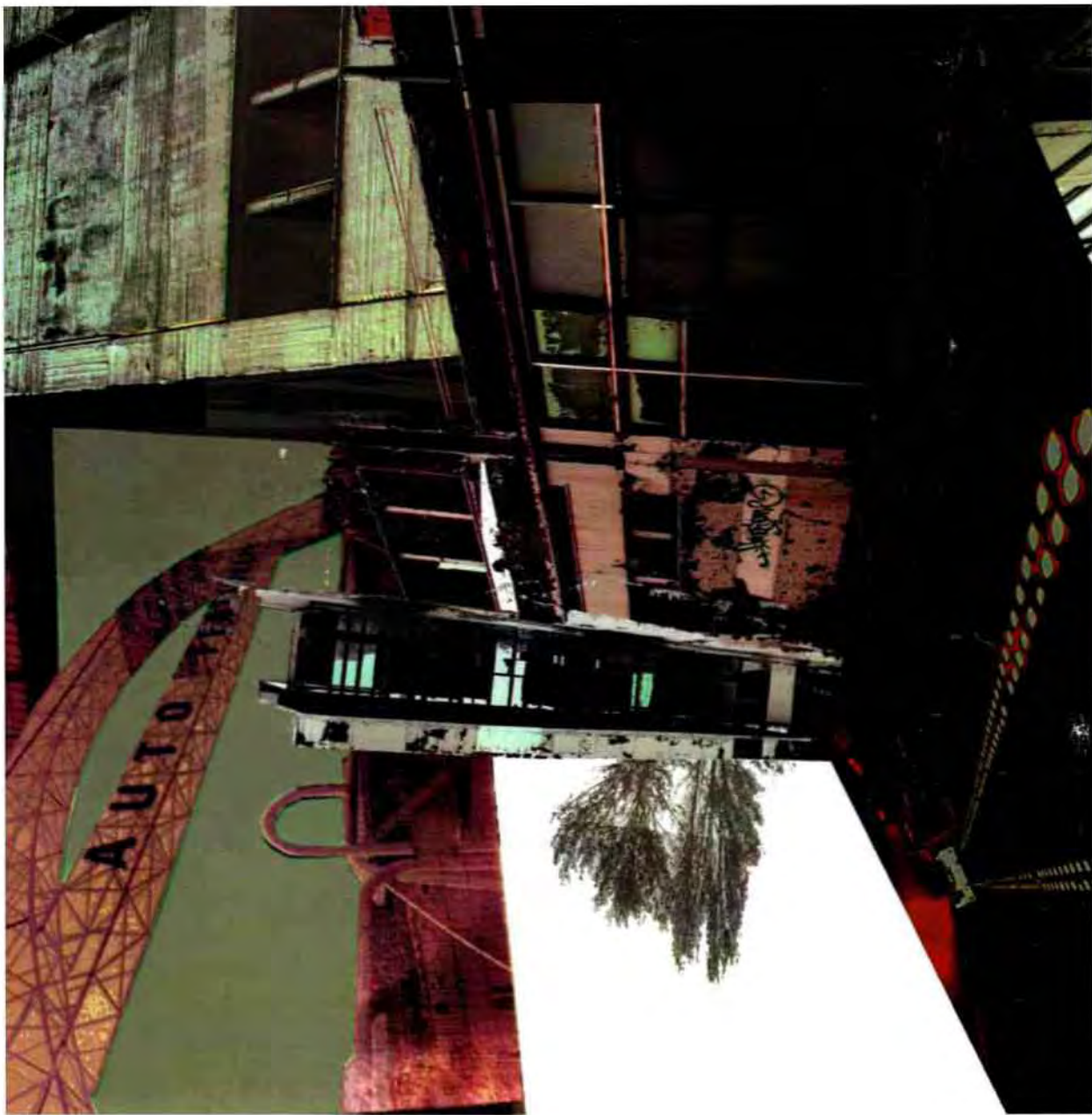
Ο Ισημερινός του Εντροπιακού Προβλεπτική επαναδιδύωση

Μ Σ : bubbleskixaz@gmail.com

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ & ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΓΚΡΙΖΑ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ»**

Αριθ. Εισ.:	<u>9827/1</u>
Ημερ. Εισ.:	<u>26-09-2011</u>
Δωρεά:	<u>Συγγραφείς</u>
Ταξιθετικός Κωδικός:	<u>ΠΤ – ΑΜ</u>
	<u>2011</u>
	<u>ΣΑΚ</u>

<http://www.arch.uth.gr/en/>

διπλωματική εργασία.....2011.....πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

επιβλέποντες καθηγητές.....Δάλλας Α.....Παναγιώτης Κ

Μια σύγχρονη κοινότητα παύει να ανιχνεύεται στο φυσικό χώρο που κατοικούν τα μέλη της. Με σιγουριά μπορεί να διαπιστωθεί πως, έχουν καταστεί αρκετά αμφίβολες οι παράμετροι που προσδιορίζουν ένα χώρο ο οποίος ταυτίζεται με την έννοια σπίτι. Ο χρόνος και οι ταυτόσημες αντιλήψεις του συγκεκριμένου όρου, ίσως είναι ο μόνος παράγοντας που ομαδοποιεί δραστηριότητες των σημερινών κατοίκων ενός αστικού περιβάλλοντος και προκαλεί τη σύσταση νέων κοινωνικών συνόλων. Η Ιστορία τείνει να χάσει τη σημασία της, με το μοναδικό σημασιολογικά ουσιώδες υλικό του παρελθόντος να είναι οι υποκειμενικές μας μνήμες και το σύστημα παραγωγής-αποθήκευσης-ανάκλησης αυτών που μας έχει αυτοπροσδιορίσει.

Η διερεύνηση των διαδικασιών επιλογής προσωπικών εμπειριών προς εξωτερίκευση και εναπόθεση στον άυλο τόπο της συλλογικής μνήμης, μεταφράζεται κατά την ενασχόλησή μας με την παρούσα διπλωματική εργασία, σε μία αποτύπωση στο δίπολο κτιστού/άκτιστου χώρου. Ξεκινώντας στον ενεστώτα χρόνο με υποκείμενα της μελέτης τους εαυτούς μας και εναποθέτοντας τα απόλυτα καθοριστικά, πραγματικά δεδομένα που μας έχουν οδηγήσει στη συγκεκριμένη θέση του ερευνητή, επιχειρούμε να προβλέψουμε τα μελλοντικά υποκείμενα που θα περιηγηθούν στα περιβάλλοντα κοινωνικοποίησης τα οποία θα παρουσιαστούν στη συνέχεια. Ο κύριος στόχος που διήμθηνε τη διαδικασία σχεδιασμού αυτών των χώρων, ήταν η σύσταση των υποδομών που θα τους αποδώσει την ικανότητα να στεγάσουν προσωρινά ένα σύνολο ατόμων και την άυλη προσωπική τους παρουσία που επιλέγουν να τους συνοδεύσει σε ένα ταξίδι με απροσδιόριστη διάρκεια και προορισμό.

S / athens

38°45'N 23°45'2"E

38°42'3"N 23°46'8"E

38°43'21"N 23°47'4"E

1.0

Σταδιακά, η πόλη έχει μετατραπεί στο βασικό -αν όχι το μοναδικό- πεδίο κίνησης και δράσης του σύγχρονου ανθρώπου. Αυτή η αστική συσπείρωση είχε αρχικά σαν αποτέλεσμα τη διάρρηξη του κοινοτικού και αγροτικού ιστού και αργότερα, με την αποβιομηχάνιση και τη στροφή στην τριτογενή παραγωγή, τη διάλυση του μεγαλύτερου μέρους των βιομηχανικών υποδομών. Τα κτίρια αυτά, από ενεργά διασυνδεδεμένα πεδία που εντάσσονταν σε ένα ευρύτερο δίκτυο παραγωγής, εγκαταλήφθηκαν και μετατράπηκαν σε απονοηματοδοτημένα, ασύνδετα σημεία, διάσπαρτα στον χώρο. Πλέον αποτελούν κλειστά συστήματα στα οποία αναπτύσσονται πολλαπλές χωρικές και χρονικές προσωρινότητες που μορφώνονται με διαφορετικούς τρόπους σε κάθε περίπτωση και ρυθμίζονται από την εκ του φυσικού επιβληθείσα ανεξέλεγκτη φθορά. Λειτουργώντας ως μία ετεροχρονική και ετεροτοπική παρεμβολή στην επιφάνεια της πόλης, επιτυγχάνουν την σημειακή αποσταθεροποίηση των περιοχών στις οποίες εντοπίζονται καθώς αποτελούν εμπόδιο στην ομοιογένεια και προκαλούν αρρυθμία στην χωροταξικά επιθυμητή συνεχή κίνηση του δρόμου.

Ίσως αυτή ακριβώς η απορρυθμιστική δράση τους να είναι η αιτία που πολλά από τα βιομηχανικά ερείπια του αστικού πυρήνα, είτε κατεδαφίζονται είτε ανακαινίζονται με σκοπό την παραλαβή νέων λειτουργιών -συχνά τελείως διαφορετικών από τον αρχικό προγραμματισμό τους- οι οποίες προσπαθούν να εξασφαλίσουν την εξάλειψη αυτής της ανομοιογένειας. Όσο κινείται όμως κανείς προς την περιφέρεια της πόλης, εντοπίζονται όλο και περισσότερα τέτοια εντροπικά σημεία τα οποία συνεχίζουν να αποσυντίθενται με διαφορετικούς ρυθμούς. Πλήρως απενεργοποιημένα, παραμένουν στην αρχική τους τοποθεσία με μοναδικό συνεκτικό στοιχείο το τεχνητό δίκτυο της εθνικής οδού και αποκλειστικό -πλέον- μέσο προσέγγισής τους το αυτοκίνητο.

Η αποσπασματική ανάγνωση των συγκεκριμένων περιοχών εκατέρωθεν της Εθνικής Οδού που συνδέει τις πόλεις των Αθηνών και της Θεσσαλονίκης, έγκειται στην ασυνεχή πραγματικότητα που χαρακτηρίζει τη μετατόπιση. Παρατηρώντας τις σύγχρονες αστικές συνθήκες, σε μία εποχή κοινωνικο-οικονομικών ανακατατάξεων,

κρίνονται απαραίτητες έκτακτες μετακινήσεις πληθυσμών σε εθνικό -και όχι μόνο- επίπεδο. Οι ακραίες συνθήκες διαβίωσης στα κέντρα ωθούν στην ανάγκη μετάλλαξης του αστικού ιστού, γεγονός που προτείνεται να υλοποιηθεί μέσω της επέμβασης σε μη-τόπους. Οι τελευταίοι, αναγνωρίζονται από εμάς στις οντότητες των αποβιομηχανοποιημένων κτισμάτων, καθώς δεν είναι χωρικά/χρονικά προσδιορισμένοι χώροι και αποτελούν ανοικτές πλατφόρμες προσωρινής εγκατάστασης για προγραμματισμό της μελλοντικής επαναφοράς στους πυκνούς τόπους προέλευσης. Η νομαδική μετακίνηση και η συνεχής αλλαγή του χώρου διαμονής, αντιμετωπίζεται από εμάς ως ένα απαραίτητο ταξίδι που συνεπάγεται την εμπειρία των ερειπωμένων χώρων και πραγματοποιείται κάθε φορά σαν ένα ξεχωριστό εγχείρημα. Υποδηλώνει τον εκούσιο σχεδιασμό παραπάνω από μίας μετατόπισης και την επίσκεψη σε βάθος χρόνου, μιας σειράς περιοχών-κόμβων ενός νεοσχηματιζόμενου δικτύου. Το τελευταίο, παύει να αντιμετωπίζεται σαν το σύνολο των προαστίων και μπορεί να ερμηνευτεί ως μία διάσπαρτη πόλη με όρια που αλληλεπιδρούν με το αστικό τοπίο, ένας συσσωρευτής πόρων ή το τροφοδοτικό νέων κοινωνικών δομών. Ο βασικός όρος που κατευθύνει το ταξίδι, είναι η επιστροφή στον πυκνωτή πληροφοριών και δικτύων που συνιστά η σύγχρονη πόλη. Όσο όμως εντείνεται η αστική παραγωγή νέων άυλων δικτύων, πληροφοριών και υπηρεσιών φαίνεται να εκκινείται ταυτόχρονα μία νέα διαδικασία αποδικτύωσης σε πολεοδομικό και κοινωνικό επίπεδο, μία αποσύνθεση δηλαδή του υλικού και έμφυχου περιεχομένου της.

1.1

Ένα μεγάλο τμήμα του σημερινού αστικού τοπίου έχει δομηθεί πάνω στην ιδέα του διαχωρισμού των λειτουργιών, μία πρακτική της οποίας τόσο η υλοποίηση όσο και η αποδοχή φαίνεται να εντείνεται. Ουσιαστικά, το σύστημα αυτό γεννήθηκε μέσα από την αυστηρή κωδικοποίηση της ζωής, την ομαδοποίηση της κοινωνίας και την αποτροπή ανάπτυξης ατομικής ή συλλογικής διαφορετικότητας. Η εφαρμογή του έχει σαν αποτέλεσμα τον τεμαχισμό του χώρου και την συμπύκνωση σε διαφορετικά θραύσματά της εργασίας, της κατοίκησης και της ψυχαγωγίας. Με αυτόν τον τρόπο, παράγονται μία σειρά μονολειτουργικών, σαφώς προσδιορισμένων ζωνών που χαρακτηρίζονταν από την ομοιογένειά τους και την επιδεικτική αδιαφορία κάλυψης διαφορετικών αναγκών. Οι ζώνες εργασίας μοιάζουν ολοένα και περισσότερο με τεραστίων διαστάσεων, ανοίκεια για τον άνθρωπο, μηχανικά συστήματα, τα οποία, σε συνδυασμό με την εργασιακή εξειδίκευση, οδηγούν στην απομόνωση του εργαζομένου και στην απόκρυψη της παραγωγικής διαδικασίας, καθιστώντας τον αδύνατο να σχηματίσει κάποια σαφή εικόνα για την διαδικασία στην οποία συμμετέχει. Από την άλλη, η αστικοποίηση των προαστίων και η μετατροπή τους σε αμιγείς χώρους κατοικίας, παρήγαγε τη μετάλλαξή τους σε τόπο απομόνωσης -σχεδόν εξορίας. Με τη διάλυση της γειτονιάς, «αποθηκεύτηκαν» σε αυτά κάτοικοι οι οποίοι δεν διαθέτουν κάποιας μορφής συλλογική μνήμη ή εύκολα αναγνωρίσιμο συνεκτικό στοιχείο το οποίο να ενθαρρύνει την ανάπτυξη διαπροσωπικών δεσμών και την διασύνδεσή τους με άλλα άτομα ή συλλογικότητες σε φυσικό χώρο. Σε αυτήν τη διαδικασία διάσπασης και αποξένωσης της κοινωνίας, τόσο από την έννοια της συλλογικότητας όσο και από το φυσικό περιβάλλον, παίζει σημαντικό ρόλο και η μετατροπή των δημόσιων χώρων σε ουδέτερες διαβάσεις, οι οποίες είναι σχεδιασμένες με τρόπο που ενθαρρύνουν τη διατήρηση της επιθυμητής συνεχούς ροής της πόλης και αποτρέπουν την στάση. Αυτό ακριβώς το γενικευμένο περιβάλλον ανωνυμίας και ομοιογένειας, με τις αλλοτριωτικές του διαθέσεις, εντείνει σε υπέρτατο βαθμό την τάση για αναδίπλωση στο εσωτερικό του προαστιακού σπιτιού. Μοναδικό εργαλείο

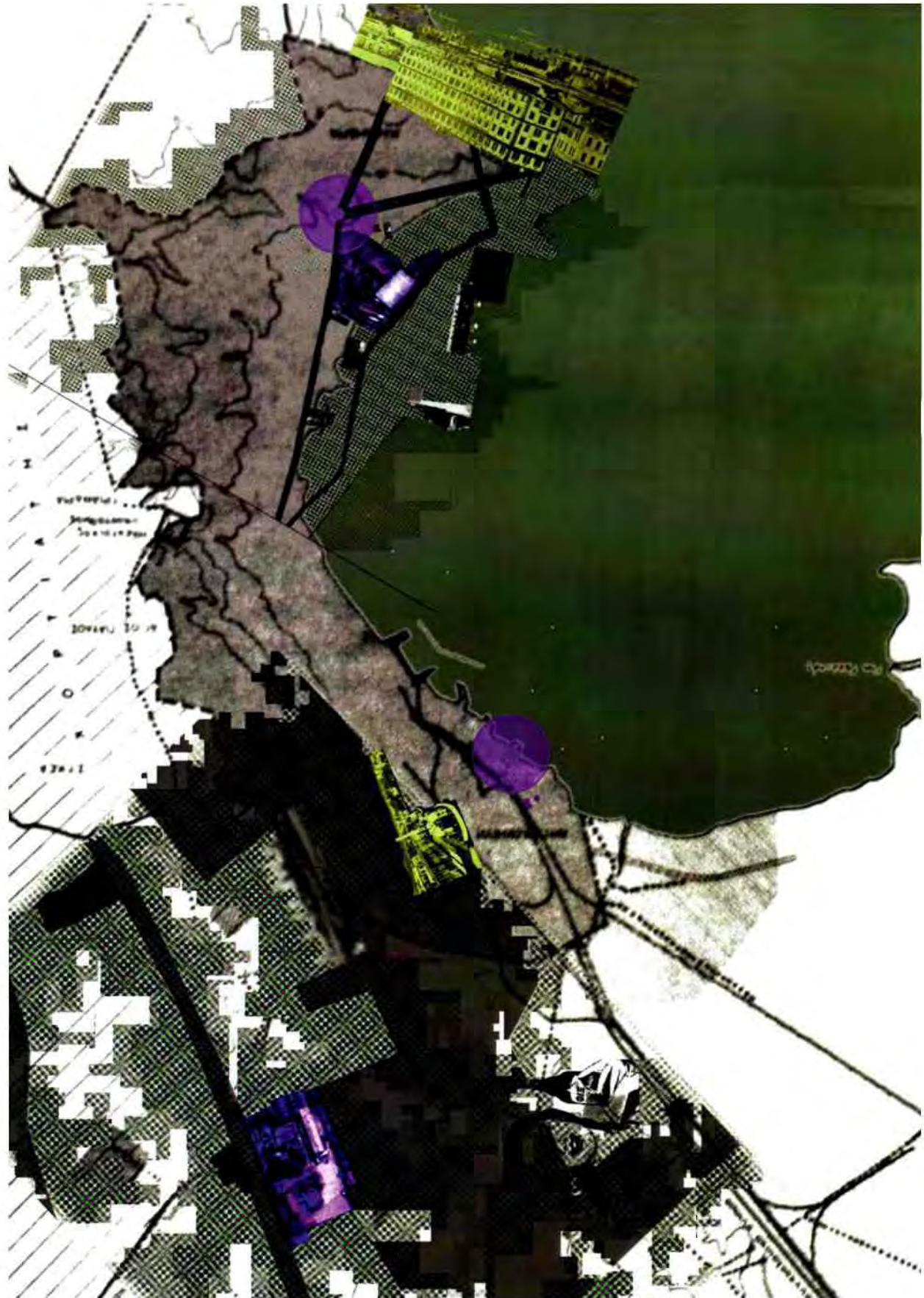

διασύνδεσης αποτελεί πλέον το αυτοκίνητο, η έλλειψη του οποίου συνεπάγεται αυτομάτως την αδυναμία αυθόρμητης διαφυγής.

Όσο το άνωθεν σύστημα λειτουργεί, η διαπίστωση των προαναφερθέντων δεν προκαλεί ίσως τίποτα παραπάνω από μία ενόχληση, την οποία το ίδιο φροντίζει να διοχετεύσει προς ελεγχόμενες κατευθύνσεις. Σε περιόδους κρίσης όμως, που αυτό αποσταθεροποιείται, ο κάτοικος έρχεται αντιμέτωπος με την αδυναμία του αστικού μηχανισμού να ανταποκριθεί στις ανάγκες του, να νοηματοδοτήσει και να διασυνδέσει την ύπαρξή του.

Αν παραδεχτεί κανείς ότι η ιδιοκτησία είναι ταυτισμένη με την πόλη, καθώς και ότι σε συνδυασμό με την οικογένεια έχει τον σημαντικότερο ρόλο στην ορθολογική οργάνωση της κοινωνίας αλλά και στην ενίσχυση των χωρικών δεσμών, γίνεται σαφές ότι οποιαδήποτε ανοικειοθελής ή μη ρήξη με τους θεσμούς αυτούς έχει σαν αποτέλεσμα την αποδικτύωση του ατόμου. Δηλαδή, δεν έχει σχεδόν καμία σημασία αν αυτή αποτελεί το άμεσο αποτέλεσμα της κρίσης, με την απώλεια ή αδυναμία εύρεσης εργασίας και κατ' επέκταση κατοικίας, ή αν είναι απόρροια της διαπίστωσης του ολοένα και πιο αλλοτριωτικού χαρακτήρα της αστικής δομής. Σε κάθε περίπτωση, με τις προτεινόμενες συνθήκες της παρούσας διπλωματικής εργασίας, επιχειρείται να ενεργοποιηθεί η συγκρότηση ενός νέου, αυτοπροσδιοριζόμενου κοινωνικού συνόλου, με κύριο εσωτερικό στόχο την επαναδικτύωση των μελών της σε νοηματικά δίκτυα που θα επιλεγθούν σε ατομικό πλέον επίπεδο.

2.0

Έχοντας όλα τα παραπάνω στο μυαλό μας, θεωρούμε ότι θέτονται οι βάσεις για ένα πείραμα. Ουσιαστικά, μελετούμε τη μετακίνηση και διαμονή σε πολλαπλές χρονικές προσωρινότητες «αποδικτυωμένων» ατόμων σε εκφυλιζόμενους βιομηχανικούς χώρους. Ο περιορισμένος εναπομείναντας χρόνος ζωής τους, δεν παρατείνεται, καθώς τα κτίρια χρησιμοποιούνται σημειακά, όπου το επιτρέπει η φθορά που έχουν υποστεί. Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η προσωρινότητα δεν ορίζεται από εμάς, αλλά τον εκάστοτε χρήστη και τον υπολειπόμενο χρόνο ζωής του κτιριακού κελύφους. Μπορεί να μεταφραστεί σε ώρες, μέρες, μήνες ή ακόμα μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα, ανάλογα με τις ανάγκες των μεταβατικών αυτών κατοίκων και τη δυνατότητα που παρέχει το δημιουργούμενο δίκτυο αποβιομηχανοποιημένων χώρων, για μετάβαση σε νέα προσωρινή στέγη μόλις παύει να κρίνεται ασφαλής η προηγούμενη.

Όσο τα βιομηχανικά κελύφη υπόκεινται στην αναμενόμενη φθορά, άλλα μετατρέπονται σε μη βιώσιμους ερειπωμένους χώρους, απόλυτα απαγορευμένους για ανθρώπινη στέγαση και ακατάλληλους ακόμη και για επίσκεψη, και νεότερα κτισμένα ξεκινούν τη συμμετοχή τους στο διαρκώς μεταβαλλόμενο τοπίο ερειπίων. Η έρευνά μας περιλαμβάνει 19 κτίρια-στάσεις, ενώ επικεντρώνεται σε δύο βιομηχανικά συγκροτήματα με διαφορετικά στάδια φθοράς, τις εγκαταστάσεις της δισκογραφικής εταιρείας Columbia στην Αθήνα και το συγκρότημα της ζυθοποιίας ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ στην Θεσσαλονίκη.

Το κτίριο του 1931 στην περιοχή του Περισσού, λειτούργησε μέχρι το 1990 ως χώρος ηχογραφήσεων και παραγωγής δίσκων, με πολλαπλές διαμάχες που λήγουν γύρω στο 2006 περί της κατεδάφισης του συγκροτήματος. Με δύο κτιριακούς όγκους να μην έχουν επιβιώσει των κινήσεων προς εμπορική εκμετάλλευση του οικοπέδου, ο χώρος που συνορεύει με το πάρκο Προμπονά προτάθηκε κατά τα επόμενα χρόνια να φιλοξενήσει διαφόρων τύπων μουσεία σχετικά με την ιστορία του ρεμπέτικου τραγουδιού. Κατά τις επισκέψεις μας στο χώρο τα έτη 2009-11, έχουν παρατηρηθεί δραστικές μεταλλάξεις στις κατασκευές της

έκτασης από την επίδραση της φυσικής φθοράς και των ποικίλων παροδικών διαμονών που έχουν στεγάσει. Σήμερα κατοικείται από μία αυξανόμενη σε πληθυσμό ομάδα μεταναστών, οι οποίοι προσθαφαιρούν αυτοσχέδιες κατασκευές που εξυπηρετούν την προσαρμογή των εργοστασιακών δομών στις οικιακές χρήσεις που τους έχουν αυθαίρετα αποδώσει.

Η περίπτωση του εργοστασίου Φιξ διαφέρει σε αρκετά σημεία από αυτήν της Columbia. Τα πρώτα κτίρια του συγκροτήματος ξεκίνησαν να χρησιμοποιούνται το 1879 από το οινοπνευματοποιείο MISRACHI & ΣΙΑ. Το 1912 εγκαταστάθηκε εκεί η ζυθοποιεία Όλυμπος, η οποία αργότερα συνενώθηκε με τη ζυθοποιεία Νάουσας, για να εξαγοραστεί το 1926 από την Κάρολος Φιξ Α.Ε.. Η ανάπτυξη της επιχείρησης είχε σαν αποτέλεσμα τη συνεχή προσθήκη νέων εγκαταστάσεων στο ίδιο οικόπεδο, πράγμα το οποίο δημιούργησε τη σημερινή εικόνα του χώρου με κτίσματα τα οποία διέπονται από διαφορετικούς ρυθμούς αποσύνθεσης. Κάποιες από τις αποθήκες της έκτασης έχουν ανακαινιστεί και μετατραπεί σε νυχτερινό κέντρο διασκέδασης, ενώ μικρότερα κτίρια του συγκροτήματος χρησιμοποιούνται από τεχνίτες ως εργαστήρια. Την ίδια στιγμή, το μεγαλύτερο ποσοστό του συνολικού κτιριακού όγκου παραμένει εγκαταλελειμμένο, με κάποια σημεία να έχουν μετατραπεί ολοκληρωτικά σε συστάδες από μπάζα, άλλα να έχουν γίνει απρόσιτα λόγω των συνεχών προσθηκών και αρκετά να αντιστέκονται στη φθορά, σχηματίζοντας μία δυνητικά κατοικίσιμη πλατφόρμα.

2.1

Τα ερειπωμένα αυτά εργοστάσια αντιμετωπίζονται ως ένα μετα-αστικό τοπίο πάνω στο οποίο επεμβαίνουμε εντοπίζοντας «προφυλαγμένα» σημεία στα οποία σχεδιάζονται μία σειρά από εποχικές κατοικίσιμες επιφάνειες, με βασικό χαρακτηριστικό τη δυνατότητα διασύνδεσης και επέκτασης/μετατροπής τους από τους προσωρινά στεγασμένους (όπως θα αποκαλέσουμε τα μέλη του πληθυσμού που πιθανά θα κατοικήσουν τους επιλεγμένους χώρους). Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται μεταφερόμενα τυποποιημένα αντικείμενα που έχουν εντοπιστεί στον χώρο, καθώς και τμήματα του εναπομείναντα εξοπλισμού.

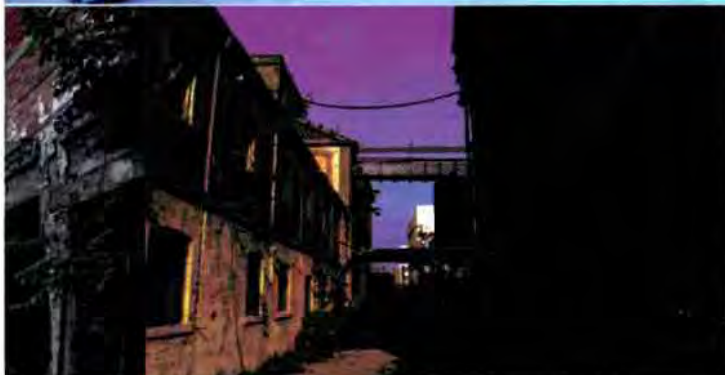
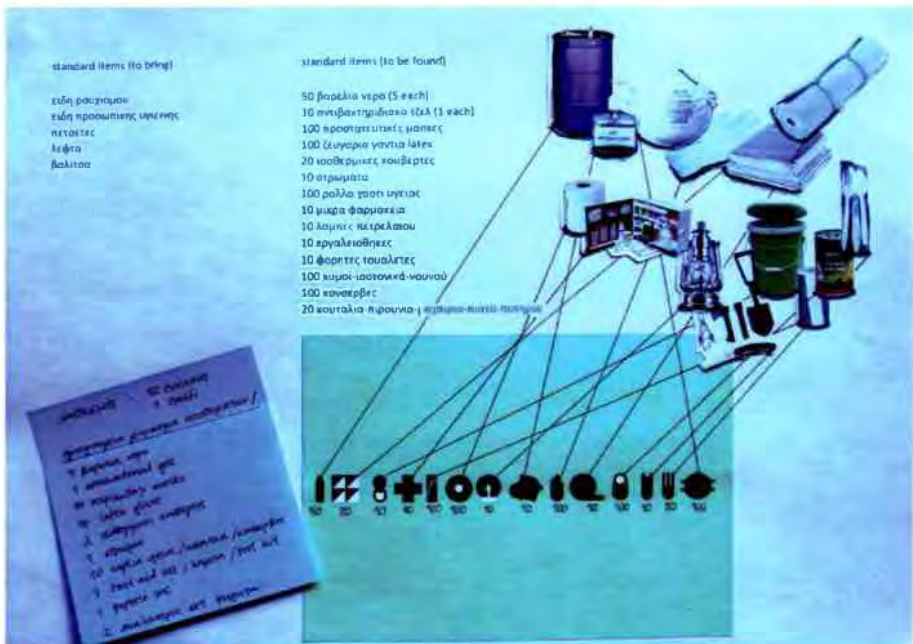
Η δομή και η χωροθέτηση των επιφανειών γίνεται με άξονα το δίπολο κρύβω/αποκαλύπτω ώστε να φέρουν τα χαρακτηριστικά ενός καταφυγίου -δηλαδή προφύλαξη, ελεγχόμενη πρόσβαση, απομόνωση- και ακόμα, να καταστεί δυνατή η επανάληψη της τοποθέτησής τους με ποικίλλες πυκνώσεις και αραιώσεις, καλύπτοντας έτσι όλο το εύρος των πιθανών μορφών κατοίκησης (από την ατομική και πλήρως απομονωμένη στη συλλογική), εξασφαλίζοντας πάντα τον ελάχιστο απαραίτητο βαθμό ιδιωτικότητας. Βασική επιδίωξη είναι η δυνατότητα αυτών των επιφανειών να μην περιορίζονται αποκλειστικά στην προφύλαξη των βασικών αναγκών που εντάσσονται στη λειτουργία της κατοίκησης, αλλά να αποτελέσουν πλατφόρμες διάδρασης και διασύνδεσης μέσω της επέκτασης- για τους προσωρινούς τους χρήστες. Επιπλέον, επεμβαίνουμε σημειακά σε τμήματα του σταθερού εξοπλισμού με σκοπό την παραγωγή μίας νέας τυποποίησής τους, μέσω της εναλλακτικής λειτουργίας που παραλαμβάνουν. Τα στοιχεία αυτά ανιχνεύονται, αποθηκεύονται και διαβάζονται από τον χρήστη ως δεδομένα που διευκολύνουν την εγκατάσταση και δράση του στο χώρο. Με άλλα λόγια, μετασχηματίζονται σε καθημερινά, χρηστικά εργαλεία της διαμονής, με έμφαση στον παροδικό της χαρακτήρα.

Συνοπτικά, δομείται ένα σενάριο διαβίωσης «αποσταθεροποιημένων» ατόμων σε αντίστοιχα «αποσταθεροποιημένους» χώρους. Μελετάμε τι μπορεί να συμβεί αν το υποκείμενο που έχει αποδικτυωθεί από το αστικό, καθιερωμένο σύστημα, μεταβεί κι επιχειρήσει να επαναλειτουργήσει στα πλαίσια εξ' αρχής δυσλειτουργικών χώρων. Εστιάζουμε στη μεταβολή που υφίσταται ο όρος της υποδομής αλλά και στο τι μπορεί να θεωρηθεί ως τέτοια, σε μια επίκαιρη νομαδική κοινωνία με τα ειδικά χαρακτηριστικά που έχουμε αναφέρει.

Με αφετηρία όλα τα παραπάνω, η δράση των μεταβατικών κατοίκων μεταφέρεται από την πόλη στα εγκαταλελειμμένα εργοστάσια και δράσεις που απορρυθμίζουν την επιθυμητή σταθερότητα της αστικής ζωής αποκτούν διαφορετικό νόημα, μέσα σε αυτό το ρευστό, απροσδιόριστο δίκτυο που σχηματίζεται εξ' αιτίας της φθοράς. Η αποδιοργάνωση που προκαλούν στο αστικό τοπίο μπορεί να μετατραπεί σε παραγωγική διαδικασία νέων ιδεών και τεχνικών επιβίωσης. Η περιθωριοποίηση που αντιμετωπίζουν από την κοινωνία, ίσως ωθήσει στην ανάπτυξη νέων κοινωνικών δομών αλλά και νέων χώρων που θα επαναπροσδιορίζουν την έννοια της κατοίκησης και της εργασίας. Επιστρέφουμε, κατά μία έννοια, σε ένα είδος πρωτοκατοίκησης του οποίου ο σκοπός είναι η κάλυψη των βασικών ανθρώπινων αναγκών (στέγαση, διατροφή, κοινωνικοποίηση, διαχείριση απορριμμάτων) μέσα από ένα είδος εργασίας στα πλαίσια της ανταλλαγής.

Πιο συγκεκριμένα, στη σύγχρονη κοινωνία της πληροφορίας και των υπηρεσιών, η γνώση κατέχει κυρίαρχο ρόλο, γι' αυτό και υπάρχουν πάντα άτομα ή συλλογικότητες έτοιμες να ανταλλάξουν υλικά αγαθά για να την αποκτήσουν. Παράλληλα, οι χρήστες των εκφυλιζόμενων αυτών χώρων, μπορούν να προσφέρουν τις γνώσεις τους για να αποκτήσουν τα αγαθά που τους χρειάζονται για την διάρκεια της προσωρινής παραμονής τους στο χώρο. Κατά μία έννοια, εκμεταλλεύονται την ανάγκη του συστήματος που τους απομόνωσε για γνώση κι εξειδίκευση, αξιοποιώντας την προς επανενεργοποίηση βιώσιμων λειτουργικών πυκνωτών -και όχι αυτήν καθ'αυτήν τη διαδικασία- δευτερογενούς παραγωγής που εγκαταλήφθηκαν με την αποβιομηχάνιση. Η εργασία αποτελεί

πλέον ένα αυθόρμητο γεγονός, που καλύπτει μία προσωρινή ή στιγμιαία ανάγκη ενός ατόμου ή μιας ομάδας της πόλης, στο οποίο δε συμμετέχουν απαραίτητα όλοι οι χρήστες συλλογικά. Η εκάστοτε εργασία -που έχει τη μορφή ανταλλαγής γνώσης/υπηρεσιών- αποτελεί μία μη προσδιορισμένη χρονικά προσωρινότητα η οποία μπορεί να λαμβάνει χώρα είτε εντός είτε εκτός του κτιρίου. Στην πρώτη περίπτωση καλείται να συνυπάρξει με τις προσωρινότητες που ορίζουν την κατοίκηση αλλά και τις άλλες δραστηριότητες των μεταβατικών κατοίκων, ενώ στη δεύτερη, το μόνο που αλληλεπιδρά με το χώρο και τους χρήστες είναι το προϊόν της ανταλλαγής.

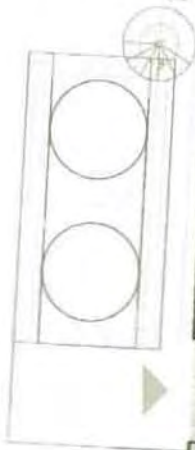

sc 1:50

Ø agl

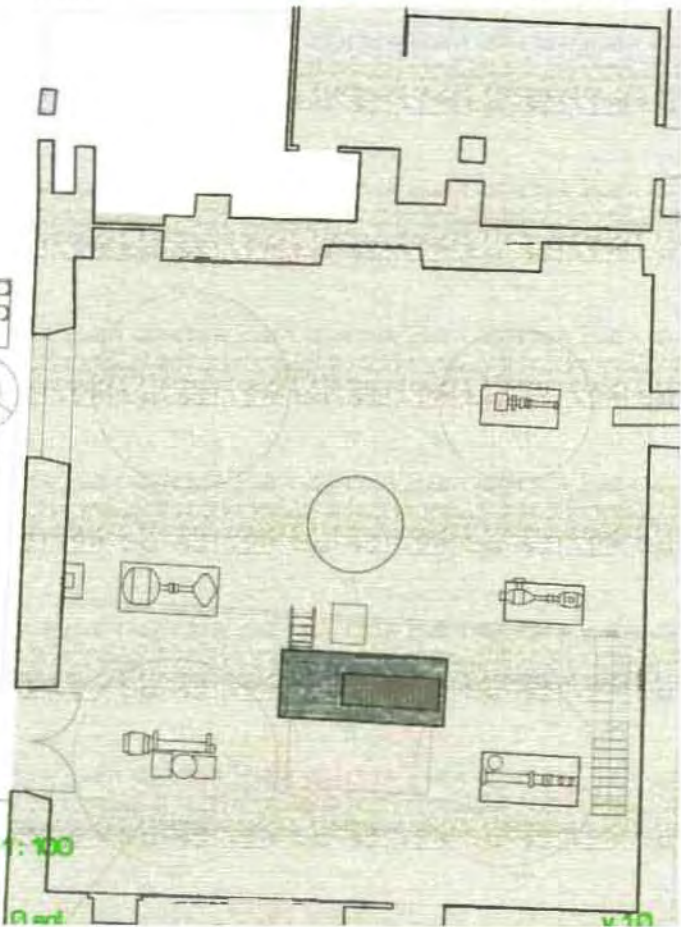
1 pc / v 1.1

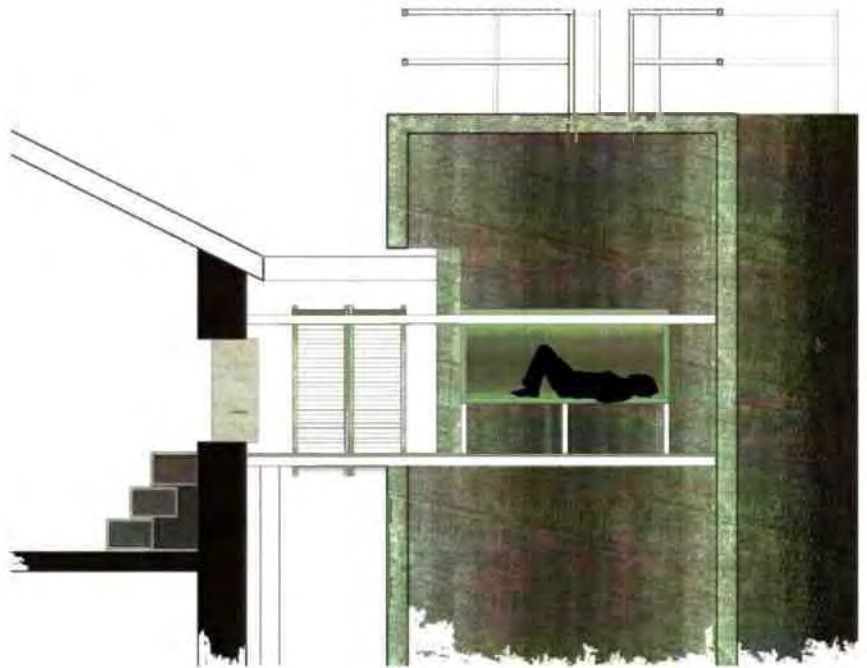

sc 1:100

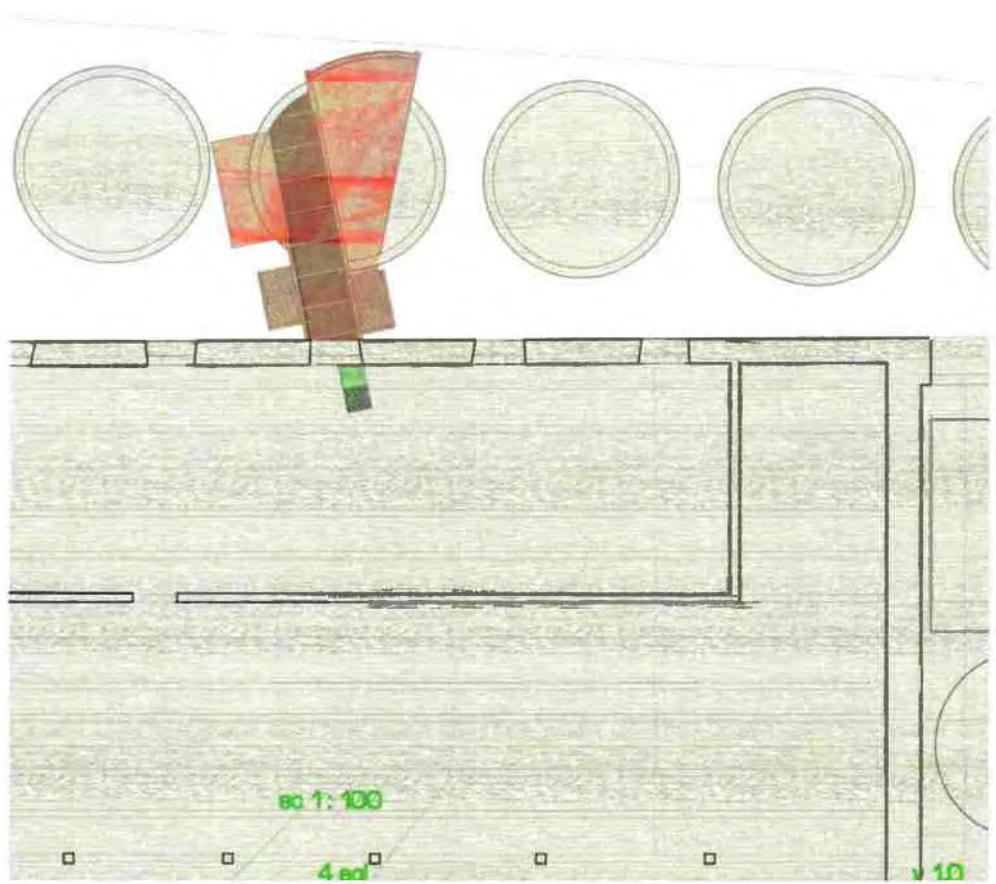
Ø agl

v. 10

sc 1: 50

sc 1: 100

4 ed

v 10

sc 1: 500

2 egf

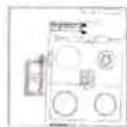
v 2.0

sc 1: 500

3 egf

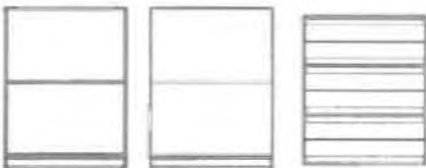
v 1.0

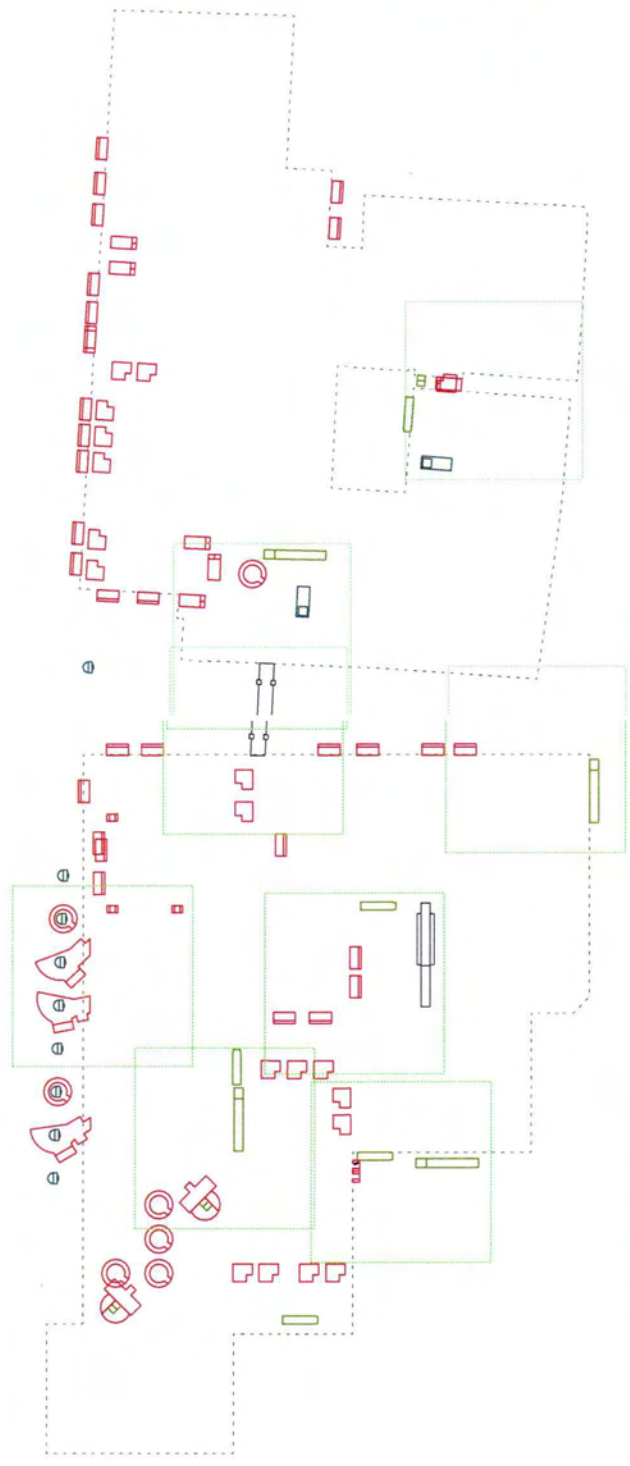

sc 1: 50

1 egf

1 pc / v 1.0

sc 1 : 500

Ø-6 agl

καμινό

λουτρό

αποθήκευση

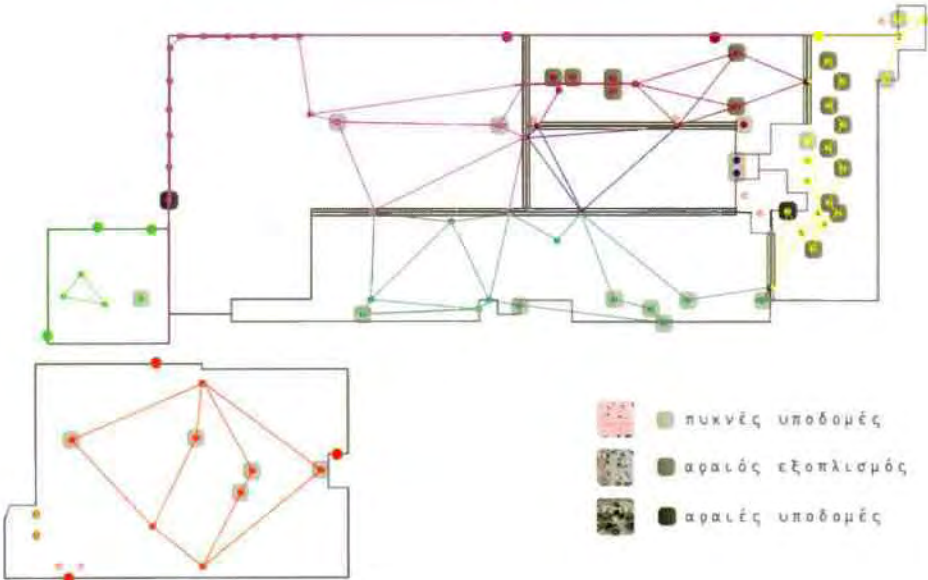

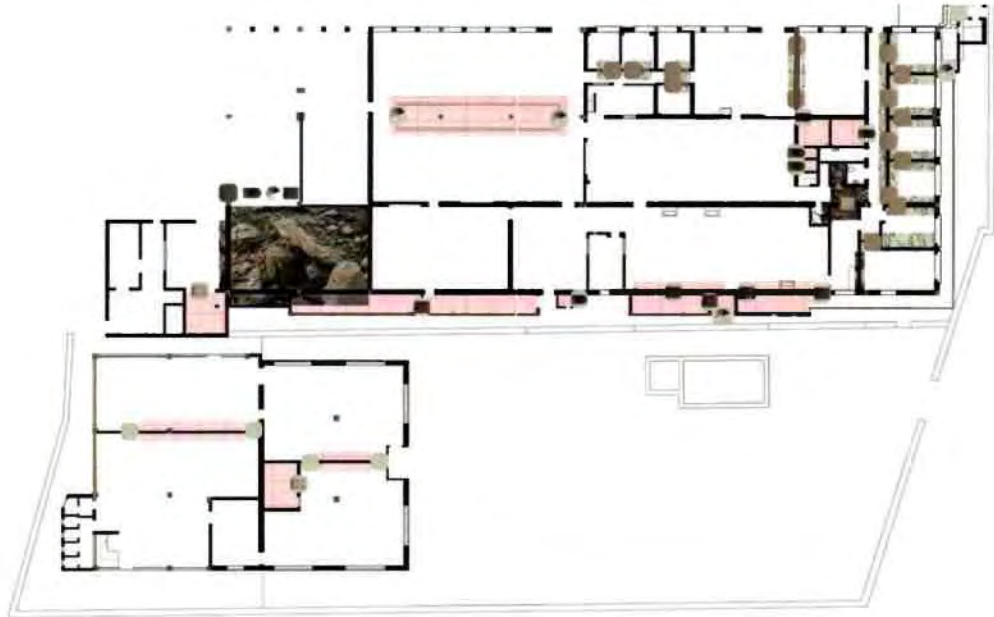
αποθήκευση

sc 1: 1000

98 pcs / v 0.0-2.0

προσθήκη υποδομών/εξοπλισμον

אמנות ותרבות

Βιβλιογραφία

Αδειάζοντας δωμάτια με οπλοπολυβόλα, Λέσχη Κατασκόπων του 21ου Αιώνα/συλλογή κειμένων, Αθήνα, 2004

Πολεοδομία και δημόσια τάξη/Αθήνα οχυρωμένη πόλη, «Text», έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου Αιώνα, Ιούνιος 2002

Edensor, Tim, *Industrial Ruins - Space, Aesthetics and Materiality*, Berg Publishers, New York, 2005.

Arqueologia del Futuro, 1970 *Utopie de ville* [A. Carlini], 7 Ιουλ. 2011, < <http://arqueologiadelfuturo.blogspot.com/2010/04/1970-utopie-de-ville-carlini.html> >.

Ptl. [2011], *Superstudio: life without objects 2003*, 7 Ιουλ. 2011, < <http://www.petertlang.net/design-culture/superstudio-life-without-objects/> >

Bernard Tschumi Architects, *The Manhattan Transcripts 1976-1981*, 7 Ιουλ. 2011, < <http://www.tschumi.com/projects/18/> >

SARRAHBTERRRELLDESIGN PORTOFOLIO, *Graduate Exit Review*, 7 Ιουλ. 2011, < <http://sarahbterrell.blogspot.com/p/graduate-exit-review.html> >

Doxiadis A., *Ecumenopolis: Towards a Universal Settlement, Architecture in Transition*

JUDD, 7 Ιουλ. 2011, < <http://www.juddfoundation.org/> >

Cosgrove, Denis, *Mappings*, 7 Ιουλ. 2011, < <http://sds.parsons.edu/wp-content/uploads/2009/08/corner2.pdf> >

Wigley, Mark, *Network Fever*, 7 Ιουλ. 2011, < http://blog.thenoiseofthestreet.net/wp-content/uploads/2010/09/wigley_network_fever.pdf >

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

004000107067

2011

